

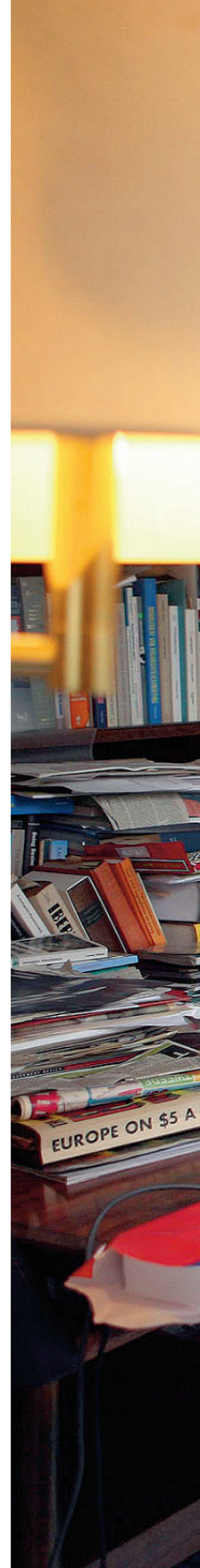

“IK HEB EEN SCHANDELIJK HOOG IQ. Ik lees kranten in zeven talen. Ik heb vroeger veel in het buitenland gezeten. De actualiteit houd ik met hartstocht bij, maar naar de televisie kijk ik niet en naar de radio luister ik niet. Allemaal doorgestoken kaart en oplichterij. Ik heb liever boeken, zolang het maar geen fictie betreft. Ik heb thuis een grote bibliotheek met historische werken. In de geschiedenis vind je alles wat je nodig hebt om het heden te begrijpen. Grote inspiratie vind ik op mijn oude dag in de staatkundige blunders van onze dappere regering. Ze begaan de ene stommitieit na de andere.”

Elke middag laat de 89-jarige Dirk Horrington zich per taxi naar het café om de hoek rijden voor een kopstootje, en soms nog een tweede. Fotograaf Ad Nuis legde, geïnspireerd door het thema van de Boekenweek, een dag vast uit het leven van de gepensioneerd ingenieur, die niet opziet tegen de dood, maar het ook niet vreselijk vindt om nog even te moeten wachten.

‘De **geest** is goed,
maar het **lichaam** is versleten’

tekst **PATRICK MEERSHOEK** foto's **AD NUIS**

“SIND HET OVERLIJDEN VAN MIJN ECHTGENOTE WOON IK ALLEEN OP EEN BENEDENVERDIEPING AAN DE KEIZERSGRACHT. Ik kan mij nog steeds goed redden in mijn eentje. Vier dagen per week krijg ik hulp bij de dingen die ik zelf niet goed meer kan. Vijf keer per week krijg ik een maaltijd aangeleverd door een speciale organisatie. Altijd keurig op tijd, maar heel smakelijk is het niet, om de waarheid te zeggen. Je proeft dat het eten met grote hoeveelheden tegelijk wordt klaargemaakt. In het weekeinde ga ik uit eten, om weer aan te sterken. Nee, zelf koken zit er niet in. Sinds het overlijden van mijn vrouw heb ik nog geen eitje gebakken.”

“DE GEEST IS GOED, MAAR HET LICHAAM IS HELEMAAL VERSLETEN. Ik ben altijd goed gezond geweest, maar nu mankeer ik van alles. Ik had mij een paar jaar geleden opgegeven voor een paar nieuwe knieën. Ik kreeg een uitnodiging voor een voorlichtingsbijeenkomst, maar toen ik daar kwam, begonnen ze meteen te snijden. Ik vond dat verschrikkelijk. Ik was doodsbang voor de narcose. Later ben ik aan mijn ogen geholpen. Dat gebeurde tot mijn onuitspreklijke geluk wel onder plaatselijke verdoving. De artsen voerden een gesprek met me tijdens de operatie. Ze spraken me aan bij mijn naam. Ik bestond nog. Ik was helemaal niet bang.”

"BEVRIENDE PARTIJEN ZEGGEN WEL EENS: JIJ WORDT HONDERD. Dat spreek ik dan niet tegen. Mijn zicht is nog steeds perfect. Met mijn reuk en smaak is het stukken minder sinds mijn hartinfarct. Ik kan wijn drinken zonder iets te proeven of te ruiken. Ze kunnen net zo goed een glas bier voor mijn neus zetten. Hier in het café heb ik een keer een longbloeding gehad. Ik heb toen, liggend op de vloer, zelf met mijn mobiele telefoon een ambulance gebeld. We gingen met z'n allen in optocht naar het OLVG. Daar hebben ze goed werk verricht. Tien dagen later zat ik hier weer in de kroeg. Mijn dochter, die de financiën doet, zei later dat ze aan de rekening had gezien dat ik mijn wederopstanding had gevierd."

"IK VIND HET JAMMER DAT IK NIET ALLEEN MEER KAN REIZEN. Ik kan niet meer in de rij staan om een kaartje te kopen. Naar het café om de hoek ga ik met de taxi. Dat is elke middag een logistieke operatie. De mobiliteit, die mis ik het meest van alles. Een andere minder aangename kant van het ouder worden, is het verdwijnen van mensen om je heen. Ik had hier in het café een oudere man met wie ik plezierige gesprekken kon voeren over historische onderwerpen. Die man wist bij voorbeeld alles van de Weinrebuffaire. Hij was van het ene op het andere moment verdwenen. Een week later kreeg ik een kopieetje van het overlijdensbericht."

“KROM IS EEN PRETTIG CAFÉ. ALS IK KOM BINNENSTOMMELEN, STAAT ER EEN KOPSTOOTJE VOOR MIJ KLAAR. Ik ben zeer gehecht aan de jonge van Van Wees. 35 procent, daar heb je wat aan. Krom is echt een jenevercafé. Jeneverdrinkers zijn een uitstervend ras, maar ik vind het een plezierige manier van uitsterven. Soms blijf ik een uurtje, soms een paar uurtjes. Er schuift altijd wel iemand aan voor een praatje. Ik herinner me dat er een keer een groep dames kwam binnenvallen. Zij hadden tijdens het winkelen in de stad felgekleurde beha's aangeschaft. Toen de dames na enkele rondjes besloten dat de kledingstukken nog eens moesten worden gepast, heb ik mijn taxi laten roepen. Ik begreep dat het tijd werd om naar huis te gaan.”

“MIJN VIERDE ECHTGENOTE IS ZESTIEN JAAR GELEDEN OVERLEDEN.

De eerste drie echtgenotes leven nog. Ik kreeg pas bericht van mijn Noorse ex die schreef dat ze dankzij mijn alimentatie nog steeds in haar autootje kan rondrijden. Ik doe weinig aan reflectie, maar ik denk de laatste jaren wel na over mijn wisselende relaties met vrouwen. Een sluitend antwoord heb ik nog niet gevonden, maar ik houd u op de hoogte, als u daar prijs op stelt. Thuis heb ik vier dagen per week een Surinaamse huishoudster, Thea. Er komen daardoor nogal wat Surinaamse vrouwen over de vloer. Van hen steek ik veel op. Eén van hen weet alles van vuurwerk. Wist u dat ze rollen vuurwerk verkopen van wel vijftig meter lang? Ik had mij daar nooit in verdiept. Ik haat vuurwerk.”

